

Turczi István

A HORDÓ

(I)

Ahol

a Nagyhideghegy elsőt tüszent,
és egész az Ipolyig folytatja le nyálát,
ott láttam először, hogyan készül.
Kocsánytalan tölgyet hoztak szekéren.
Nagyapám bajuszmozgása mutatta:
mit, miért, hová. Le a kérget, ki az odvát,
szárirányban felhasítva, ami ép.
Vékonydongájú voltam én is,
úgy tizenkét éves, kétbalkezes városi lélek.
Később láttam, ahogy a szabad ég alatt
szárított dongákat összepásztította, körbe-
vágta, befenekelte, végül abroncsot húzott rá.
„Ez üres”, kiáltottam, mikor belestem a lyukon.
„Ne bánd”, mozdult nagyapám ádámcsutkája,
„a hordó egyszer úgysis megtelik.”

(II)

A kádáripári időknék vége.

Elillant évek szőlőhegyén állunk,
körös-körül emlékeink érett fürtjei.
Összeérnek az ízek, élesebbé válik sok apró
részlet. Álmaink visszahulló alkonyívén
mennyi ismerős madár! Hallgat az út,
csak mi beszélünk. *Boldogsága a parafadugónak,*
ha ár sodorja. A levegő résein ki-bejárnak
az egymásra préselődött, régi szavak.
Az élet és a bor idelenn folyik, nem fönt,
a magunk mértékén kívül ácsolt égi karám

szféráiban. Itt vagyunk, és mégis másutt.
Miféle egyezséget kötöttünk a sorssal?!
Belenézünk a lyukba, és azt kérdezzük: „Ez üres?”
„Nem az”, mozdul nagyapám ádámcsutkája ma is.
A hordó egyszer úgyis megtelik.

Magába forduló, 2011